

Zomerse cocktail- verhalen

Damespraatjes ism Totemboek

Zomerse cocktailverhalen

© 2012 Damespraatjes.nl en Jennifer Ever, Marcha de Groof, Jolanda Kessel, Maria la Montagna, Nadia Raats, Irene Swinkels, Patricia Smink, Laura van Straaten-Oversteegen, Marjolein van Tol

Productie: Totemboek, www.totemboek.nl

Dit is een exclusieve e-bookuitgave van Damespraatjes, www.damespraatjes.nl.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een digitaal gegevensbestand, of openbaar gemaakt in fysieke of digitale vorm zonder voorafgaande, schriftelijke toestemming van de uitgever Damespraatjes.nl

Zomerse cocktailverhalen

9 Verrukkelijke verhalen over cocktails

Damespraatjes
In samenwerking met
Totemboek

Inhoud

[Zomerse verleiding](#)

[Patricia Smink](#)

[Cocktail](#)

[Maria la Montagne](#)

[Bon Bini!](#)

[Marjolein van Tol](#)

[Een exotische belevenis](#)

[Marcha de Groof](#)

[Geen Hollands koekje](#)

[Jolanda Kessel](#)

[Cocktail to go](#)

[Jennifer Ever](#)

[De Rudy-Rooster](#)

[Laura van Straaten-Oversteegen](#)

[Sex on the beach](#)

[Irene Swinkels](#)

[Cocktails](#)

[Nadia Raats](#)

Zomerse verleiding

Patricia Smink

Eindelijk, het is zomer, het wordt weer lekker warm. De mensen zien mij na die lange en koude winter weer staan. Ik kan het stof van me laten afpoetsen om mijn schoonheid te laten zien. Na een lekker bad heb ik zin om met mezelf te pronken, mezelf met pracht en praal aan de wereld te laten zien. Ik durf het zeker van mijzelf te zeggen: ik ben mooi en stralend deze zomer, de mensen willen me hebben!

Mijn figuurtje is perfect. Ik ben ontzettend slank en tegelijkertijd heb ik een mooie, volle kop. Dit is te danken aan mijn liefde voor fruit. Aardbeien, citroen, sinaasappelsap, alles vind ik lekker. Ik sta stevig en zelfverzekerd op mijn pootje. Charmant kun je mij ook gerust noemen, en trots kun je je met mij overal vertonen. Ik ben in alle situaties, op alle feestjes en partijen op mijn best. Ik ben erg sociaal ingesteld, ik proost met iedereen die ik tegenkom.

Ik heb een grote garderobe waarin alle kleuren van de regenboog te vinden zijn. Een fleurig geheel. Pisanggroen en Curaçaoblauw zijn mijn favoriete tinten. Amarettobruin vind ik iets minder, zo somber. Ik hou ook van tierelantijntjes die ik in alle kleuren, soorten en maten heb.

Een fleurige tante ben ik dus, die graag opvalt in de mensenmassa. Ik draag vaak een parapluutje. Op zomerse feestjes is het meestal erg warm en ik houd mijn hoofd graag een beetje koel. Het parapluutje maakt me iets opvallender en zorgt er tegelijkertijd voor dat ik niet oververhit raak.

Men zegt dat ik een verleidster ben, ik kan me daar wel in vinden. Iedereen kijkt op als ik voorbij kom. Ik trek de aandacht van mensen. Met gemak sjans ik met meerdere mensen op een avond. Iedereen die zich tot mij aangetrokken voelt, drukt al gauw zijn lippen op mijn bovenlijf terwijl handen mijn middel stevig vast blijven houden. Ze vinden mij zoet en geweldig. Men is onder de indruk van mij. Soms kunnen ze gewoon niet meer van mij afblijven en raken ze helemaal buiten zinnen, ze zweven naar een andere wereld. Ze willen sex on the beach, maar er zijn grenzen. Het is een groot compliment dat mensen van mij houden. Ik baal alleen dat sommige van mijn aanbidders lippenstift gebruiken, dat geeft van die nare vlekken.

Gelukkig ben ik zo perfect dat ik heel goed weet wat mijn tekortkomingen zijn. Het gebeurt regelmatig dat ik teveel alcohol tot mij neem en daardoor wat geshaked reageer. Ik kan mensen een heel gemene hoofdpijn bezorgen. Ze vertellen altijd dat het dan lijkt of er een man met een hamer in hun hoofd zit die alles wat er kapot kan aan gort slaat. Vaak hebben ze het zelf uitgelokt. Ze weten dat ik een bloedhekel heb aan kou en toch pesten ze me door ijsblokjes in mijn nek te gooien.

De afsluiting van een gezellig feest vind ik soms wat minder. Mensen worden vervelend en wat hardhandig. Zonder te vragen word ik van het terras afgehaald en binnen neergezet. Ik word met mijn kop het water ingeduwd dat meestal gloeiend heet is. Ik ben dan blij dat ik de theedoek weer zie, dan is het ergste achter de rug. Schoon en droog word ik aan de kant gezet. Daar kan ik uitrusten en me weer in alle rust gaan verheugen op de volgende mooie zomerdag.

Ik ben mooi en word iedere zomerse dag mooier gemaakt. Barmannen kleden mij aan met de lekkerste mixen in de meest vrolijke kleuren en met de lekkerste smaken. Versiersels met aardbeien, parapluutjes, rietjes en soms zelfs vuurwerk maken mij tot een waar kunstwerk. Ze drukken mijn hoofd in de limonade en rollen me dan in de suiker zodat ik een prachtige diadeem draag als ik aan gasten geserveerd word. Ik ben het meest trotse, mooiste en lekkerst gevulde cocktailglas van deze zomer, Proost!

Cocktail

Maria la Montagne

Het is snikheet en daarom is het vandaag vast een goede dag om een blog te schrijven over cocktails. Wie op 'cocktails' gaat googelen, vindt maar liefst 65.400.000 hits! Waarmee ik maar wil aangeven hoe ontzettend populair cocktails tegenwoordig weer zijn. Ook benieuwd naar verrukkelijke, vreemde, leuke, beroemde en minder bekende cocktailverhalen?

De film Star Wars leeft bijvoorbeeld voort in een scala aan cocktails met namen als Wookie Ty Ty, Yoda Sac, Chewbaca, Harrison Ford en Obiwan Kenobi. Benieuwd wat er zoal in deze mixen zit? De Princess Pleasure bijvoorbeeld is een mix van banaan, kersen, kokosnoot, perziklikeur en ananas. Harrison Ford is juist een donkere uitvoering waarin een mix van koffielikeur, Irish cream en wodka in een glas gevuld met schaafijs gegoten wordt met een muntblaadje als versiering. Op zoek naar meer Star Wars-cocktailrecepten? <http://www.idrink.com/starwars.html#>

Bij de huidige generatie cocktaildrinkers is de Amerikaanse jazzzanger Tony Bennet waarschijnlijk onbekend. Terwijl er wel een cocktail naar hem is vernoemd. Volgens de cocktailoverlevering vroeg deze met awards onderscheiden zanger ooit voor de aanvang van zijn optreden in Ceasar's Palace aan de barman om een 'oppepper'. Het werd een variatie op de Bloody Mary: een mix van tomatensap, wodka, worcestersaus, een kruidenmengsel én gepureerde mosselen. Ik bedoel maar, wie drinkt dit tegenwoordig nog?

Als je toevallig wel aan een Tony Bennet-cocktail nipt, dan heb ik een bijpassend duet gevonden van Tony en zijn jongere alter ego, Michael Bubl .

<http://www.youtube.com/watch?v=pJtMJ9gwAnI>

Aan de Napoleons Nightcap zit een heel ander verhaal vast. Deze cocktail dankt zijn naam aan een belangrijk bestanddeel dat afkomstig is uit het Zuid-Franse plaatsje Cognac. Deze plaats heeft een lange en voorname geschiedenis en is vernoemd naar het bekende Franse drankje. Door de crisis in de jaren negentig van de vorige eeuw kreeg men behoefte aan een nieuwe afzetmarkt. Die vond men in rappers en hiphoppers als Sean - P. Diddy - Combs, Snoop Dogg en Jay Z: zij adopteerden cognac als hun favoriete mixdrank. Toen een van de cognacmakers een hiphopvideo van deze gasten zag, was hij geschokt: 'We wisten niet dat cognac werd geassocieerd met d t soort mensen.' Desondanks ontstonden er nieuwe cocktails met namen als French Connection en Thug Passion. Jay Z omschreef cognac als een 'stijlvolle, sophisticated en verfijnde drank.'

Napoleons Nightcap

Ingrediënten: 1 deel crème de cacao, 1/4 deel bananenlikeur, 1 1/4 deel Remy Martin Grand

Cru cognac en 1 el room.

Als je meer wilt weten over rap en Cognac:

<http://blog.cognac-expert.com/clash-cultures-traditional-cognac-us-hiphop-america/>

Dat de dames van Sex and the City tot cocktails inspireren, is geen wonder. De sexy namen van deze mixdrankjes verwijzen naar de personages in de film en de serie. Zo schijnt de Fashionista een bedwelmende, romantische verlokking te zijn, die wordt versierd met een rozenblaadje. De Socialite is nu al een klassieker en de Player wordt omschreven als een cocktail voor impulsieve sensuele persoonlijkheden. Tot slot heb je de Bombshell. Tja, die spreekt voor zich, lijkt mij.

Een andere bekende dame in cocktailvorm is de Margarita, een Mexicaans mixdrankje waarvan de naam door maar liefst vier personen wordt opgeëist.

Klassiekers in cocktailland zijn de Cuba Libre en de Singapore Sling: deze cocktails worden praktisch overal ter wereld geschonken. Een échte klassieker is natuurlijk de legendarische James Bond-cocktail, die geschonken werd in de eerste Bondfilm 'Casino Royale' uit 1967, waarvan in 2006 een nieuwe verfilming verscheen.

Waarschijnlijk is James' uitspraak in deze film 'shaken, not stirred' beroemder dan de cocktail zelf die bestaat uit drie ingrediënten: wodka, martini en een groene olijf.

De nieuwste James Bondroman is geschreven door Jeffrey Deaver en (nog) niet verfilmd. Decor voor James' nieuwe cocktail Carte Blanche – naar de titel van het boek - is de American Bar in het Savoy-hotel waar Ian Fleming, de oorspronkelijke schrijver van Bondboeken, regelmatig verbleef. Sinaasappel, angostura, triple sec en whisky vormen de belangrijkste ingrediënten van deze mix en de cocktail kan nu al worden toegevoegd aan de reeks klassiekers.

Hoe een cocktail ook heet en welke ingrediënten er in worden gebruikt, het belangrijkste is dat cocktails maken vooral een leuke bezigheid is. Een beetje oefenen in het bouwen, shaken, blenden, slammen of dubbel strainen is dan wel noodzakelijk!

<http://www.youtube.com/watch?v=nSy3sPJ2oiI&feature=related>

Bon Bini!

Marjolein van Tol

Een cocktail is een mix en bestaat uit van alles en nog wat. Zelf ben ik eigenlijk ook een cocktail, een damesmix. Geen meisjesmix, jammer genoeg, maar daar kan ik niets meer aan te doen. Life goes on.

Ik lig in het zonnetje te mijmeren over een cocktailblog. In mijn hand een flesje water waar ik af en toe een slok uit neem. De zon prikt op mijn huid. Mijn gedachten sukkelen een beetje in. 'Als je bruin bent, lijkt je slanker,' pers ik eruit. Ik dommel verder. Ja, cocktail, daar moet ik iets mee. Het leven is een cocktail. Da's een goeie.

Het leven in de zomer is een megacocktail. Vol en sappig, warm en zoet. Met een pittige touch van zoute golven. Ik neem een slokje water en kijk om me heen. Heerlijk, zo liggen. De endorfine doet zijn werk. Straks een stukje zwemmen, nu nog even niet. Ik draai me op mijn buik. De achterkant van mijn benen bruint het lastigst, die moet ik tijd geven. Tijd in overvloed, een zee van tijd, de tijd glijdt als zand door mijn vingers. Flauw, zeg. Ik frommel een handdoek onder mijn hoofd, luister naar het geruis van de branding. Ik zou wel een piña colada lusten. Of is dat geen cocktail? Mijn oogleden worden zwaar.

Als ik uit mijn hazenslaapje ontwaak, vind ik het tijd voor actie. Loom kom ik overeind van mijn strandbedje dat met zijn voetjes in het water staat. Ik plons in de azuurblauwe Caribische zee, drijf op mijn rug op de zwoele golven. Een pelikaan scheert over mijn hoofd.

Dit eiland heeft alle ingrediënten voor de perfecte cocktail. Een tropische mix van geuren, kleuren en zonneschijn. *Eternal Summer*, een mooie naam voor een cocktail. Daar hoort een aantrekkelijke barman bij: lang, slank en gespierd, met donker haar en bruine ogen. Een beetje nonchalant en vrolijk. Iemand waar je blij van wordt, nog voordat je je cocktail geserveerd krijgt.

Ik voel me blij worden en ken hem niet eens. Blij bij de gedachte aan een drankje. Een *Eternal Summer* voor de damesmix in haar megacocktail. Ik grinnik bij het idee. Een blog over cocktails gaat vandaag niet lukken; ik kraam alleen maar onzin uit.

Relaxed dobber ik op het water. In de verte klinkt uitgelaten geschreeuw van mensen die van een bananenboot vallen. Zo'n opblaasbanaan die door een speedboot wordt voortgetrokken. Aan het gegil kun je de snelheid van de boot afleiden.

Door het glasheldere water zie ik de bodem van de zee. Vissen wiegen tussen het koraal heen en weer. Die laten zich niet gek maken door een banaan. Banaan, zou dat smaken in een cocktail? Met ananassap, kokosmelk, witte tequila en witte crème de cacao? Straks aan de barman vragen. Hoe zou hij heten? Angelo, denk ik. Klinkt romantisch en exotisch. Wat zou hij nu doen?

Mijn hersens maken geen overuren. Ik tuttel wat rond in het water en laat me weer

neerploffen op mijn zonnebedje. Wat nu? Gewoon niets. Lekker sudderen. Zou ik een zonnesteek hebben? Mijn gedachten zijn zo rommelig, zo sloom. Komt dat goed? Dat merk ik later wel, nu eerst relaxen. Wat zal ik aantrekken als ik vanavond naar Angelo ga? In het hotel is een leuk boetiekje, daar ga ik straks eens kijken. Er is ook een kapsalon en een spa. Stylish en elegant, zo zal hij zich mij herinneren.

‘Mamaa! We zijn er weer! Mamaa! En weet je, papa is van de banaan gevallen. Wij niet, wij bleven zitten. En mamaa! Wij willen wat drinken! En een hamburger, mag dat, ja?’

Mijn cocktail is compleet.

Een exotische belevenis

Marcha de Groof

Het felle zonlicht wordt nauwelijks tegengehouden door mijn gepolariseerde zonnebril. Ik heb mijn nieuwe turkooise bikini aan en waan me op mijn zonneterras. Mijn vers gescrubte huid gloeit in de hete zomerzon en ik zie er spectaculair uit. Mijn cellulitis is letterlijk als sneeuw voor de zon verdwenen en mijn knappe buurman geeft me een knipoog, terwijl ik het glas naar hem hef. Ik drink keurige, nette nipjes van mijn heerlijke cocktail met ijs en voel me als een ‘Goddess’ uit de Venus-reclame. Mijn perfect gelakte teennagels steken in teenslippers en ik spreid mezelf over de ligstoel. Ik neem mijn dure bio-oil en begin mijn zachte huid ermee in te smeren, terwijl het goedje mijn bruine kleur nog beter laat uitkomen. De buurman hangt nu bijna over zijn balkonreling. Ik lach nog eens verleidelijk als ik mijn bovenbenen insmeer. Hij...

‘Zeg, luiwammes, sta je nog op of hoe zit het?!’

Ik schrik wakker en kijk recht in het bolle gezicht van mijn partner.

‘Ik moet gaan, kook je iets fatsoenlijks vanavond? Niet meer die ranzige kip tangpoerie, of hoe heette dat spul. Doe maar wat stampot of zo, ja?’

Slaperig kijk ik hoe mijn persoonlijke ‘botte boer’ ons huis verlaat. Wat zou ik eens gaan doen op mijn vrije dag? Ik zak nog even terug in de kussens en probeer mijn heerlijke droom terug te halen. Een zomers, exotisch gevoel vult mijn lijf. Dan kijk ik naar buiten. Het is augustus en het weer is om te janken, maar ik besluit de zomerzon in huis te halen. Ik sta op, trek mijn bikini aan (een verwassen groen exemplaar van de C&A, maar dat mag de pret niet drukken) en zet mijn laptop aan. Terwijl het apparaat opstart, inspecteer ik de voorraad in de drankkast. Veel cognac, wat wodka en een halve fles Blue Curaçao. Ik tik ‘cocktailrecepten’ in en laat de zoekmachine zijn werk doen. Het volgende recept trekt mijn aandacht:

‘Caribbean Sunset, een mierzoete cocktail voor een exotische belevenis!’

Perfect. Tevreden print ik het recept uit.

Benodigdheden

30 ml Gin

30 ml Blue Curaçao

Crème de bananas

30 ml citroensap

30 ml slagroom

Grenadine

ijsblokjes

Gin heb ik niet, maar dat is geen probleem. Dat vervang ik door Crystal Clear. Ik lees de beschrijving.

‘Giet de Gin, de Blue Curaçao, de Crème de bananas, de slagroom en het citroensap in een shaker. Voeg enkele ijsblokjes toe en shaken maar! Schenk de inhoud van de shaker door een strainer in een groot cocktailglas en voeg een scheutje grenadine toe, totdat je een mooie sunset hebt... Garneer met een cocktailkers op twee prikkers.’

Cocktailkers heb ik ook niet, maar ach, die denk ik er wel bij. Van een strainer heb ik nog nooit gehoord, en met Crème de bananas bedoelen ze toch gewoon geplette bananen? Met zorg bereid ik mijn eigen ‘zomercocktail’ en giet het goedje in mijn staafmixer. Dankzij de kat die me een kopje gaf toen ik citroensap wilde toevoegen, zit er in plaats van 30 ml nu 75 ml in. Maar dat geeft niet, ik hou wel van citroen.

Als mijn cocktail gemixt is, zoek ik een glas waarin ik mijn creatie kan schenken. Helaas heb ik geen hippe cocktailglazen dus giet ik mijn zelfgemaakte cocktail in een Coca Cola-glas. Vol spanning wacht ik op ‘de sunset’, maar die blijft uit. Ach, uiteindelijk gaat het om de smaak, nietwaar?

Met drie centimeter kippenvel schrijd ik mijn balkon op. Donkere regenwolken trekken voorbij. Met een zonnig humeur neem ik plaats in onze blauwe plastic tuinstoel. Ik schuif uit mijn ‘Walk-Fit’-slippers en leg mijn benen op een krukje. Een paar vergeten haartjes op mijn schenen grijnzen me toe. De zon heeft zich goed verstoppt, maar dat deert niet. Het is wat je er zelf van maakt!

Vrolijk neem ik een bescheiden maar degelijke slok van mijn Caribbean Sunset. Terwijl ik mijn hoofd naar achter werp zie ik de buurvrouw enigszins verbaasd naar me kijken. Ik produceer een vriendelijke glimlach en slik het mengsel door. Een vlamvend gevoel schiet door mijn slokdarm en mijn ogen beginnen te branden. Dan hou ik het niet meer en beland in een hoestbui zoals zelfs in menig bejaardencentrum zeldzaam is.

Mijn cocktail blijkt geen mierzoete exotische belevenis, maar een genadeloze citroenvergiftiging. Gefrustreerd zet ik mijn glas neer. De lucht is donkergrijs geworden en regendruppels ploffen neer. Ik sta op, pers een ‘goedemorgen’ naar mijn ellendige buurvrouw en trek mijn slankheidslippers aan. Binnen giet ik mijn cocktailmislukking in de gootsteen en schenk een mok hete thee in. Ik plof op de bank en pak mijn tv-deken. Mijn kat klimt spinnend op schoot en ik glimlach. Laat de herfst maar komen.

Geen Hollands koekje

Jolanda Kessel

In zijn beste Engels probeert Cornelis aan de serveerster uit te leggen dat een spritz in Nederland een koekje is. Ze lacht vriendelijk. Ik denk dat ze hem niet begrijpt. We zijn voor het eerst in Venetië waar we een paar nachten in het uiterst moderne Italiaanse Bed & Breakfast San Luca logeren.

Het terras waar we zijn neergestreken is puur Italiaans en volks als in een film van Fellini: de mollige serveerster die een baby in de armen gedrukt krijgt, gaat onverstoorbaar door met haar werk achter de bar, kleuters rennen rond op het plein met de lege kinderwagen en een hond die onder de tafels scharrelt krijgt een stuk pizza toegeworpen. Het is negen uur in de avond. Geen enkele toerist waagt zich in dit etablissement.

Waar de gemiddelde toerist op zoek gaat naar een souvenir van Venetiaans glas, een masker of zich tevreden stelt met een Italiaans ijsje, keek ik uit naar een spritz. Ik las erover in elke reisgids, maar nergens werd verklapt wat de ingrediënten van dit drankje waren. Dat maakte het extra begeerlijk voor mij. Ik zou Venetië niet verlaten zonder een spritz te hebben geproefd.

Gisterenmiddag zijn we aangekomen op dit wonderbaarlijke eiland. We maakten een rondwandeling in de wijk Dorsoduro waar het niet zo overvol en benauwd was als rondom het San Marcoplein. We slenterden over ruime pleinen en brede kades. Cornelis tracteerde op ijs. Het was te vroeg voor een biertje, dus ook voor een spritz, redeneerde hij, ervan uitgaand dat het een alcoholisch drankje zou zijn. Stiekem hoopte ik dat zelf ook.

Uren later, op de Campo San Margherita, aten we een pizza. De ober zette een kannetje wijn neer voordat ik een spritz kon bestellen. Jammer, maar de wijn smaakte er niet minder om. Met de gedachte dat ik nog niet van het geheimzinnige drankje had genipt, maar wel slappe benen had, viel ik die avond in slaap.

Vanochtend waren we op San Giorgio Maggiore, een eilandje net groot genoeg voor een enorme kerk en een klooster. Vanaf de campanile keken we uit over Venetië en de andere eilanden in de lagune. Mijn blik viel op een zwembad op het eiland La Giudecca. Toen ik met de camera inzoomde, zag ik mensen zwemmen. Langs de rand stonden ligbedden. Aan de exotische en overdadige beplanting te zien moest het wel een bijzonder luxe hotel zijn. Hotel Cipriani, las ik in de reisgids, is een van de beroemdste hotels ter wereld. Een Spritz zou daar onbetaalbaar zijn. Uit mijn rugtas haalde ik een flesje mineraalwater en dronk het in één teug leeg.

In de middag lieten we ons met de vaporetto afzetten in Cannaregio. Net als Dorsoduro is het een wijk waar weinig toeristen komen. Een terras op de kade trok mijn belangstelling.

Het uitzicht beviel me. Evenals de parasol. Cornelis bestelde een biertje en ik begreep dat ik eindelijk mijn spritz kon krijgen. Zonder dat ik er een slok van had gedronken, vond ik het al heerlijk. Een schijf sinaasappel dreef in een dieprode vloeistof waarin, heel frivol, een olijf aan een cocktailprikker stond, opgediend in een fonkelend kristallen glas. De smaak was lichtbitter en toch zoet, prikkelend en dorstlessend. Het smaakte beslist naar meer.

Nu staat er een derde glas voor mij. De serveerster heeft inderdaad niets van het verhaal over een Hollands koekje begrepen en heeft mij gewoon opnieuw een spritz gebracht. Ik heb geen bezwaar tegen nog een glas van dat verrukkelijke vocht al wordt op dit terras wel een eenvoudige versie geserveerd. Dus zonder olijf en in een glas met een barst. Maar Venetië stemt mild. In deze film van Fellini is iedereen gelukkig.

Cocktail to go

Jennifer Ever

Mijn beste vriendin en ik zitten achterover geleund in de cabrio. Haar man zit achter het stuur. Samen op de achterbank, ogen dicht, zonnebril en zonnehoed op. Onze blote benen gestrekt in de hoop dat de zon ze wat wil bruinen, op de wind dansen onze haren. En, *véél belangrijker*, onder handbereik hebben we een longdrink - rietje, parapluutje en een drijvend zeemeerminnetje. We zeggen niets, we zijn ons bewust van dit zalige moment dat niet meer terugkomt.

Of wel? Kunnen we niet gewoon elke cocktail die ik verzin op een leuke manier soldaat maken? Misschien kunnen we per cocktail een introductiefestje organiseren! Ja, dat ben het helemaal met mezelf eens. Ik neem mij voor voor elke vriendin een cocktail te verzinnen, en dit is de eerste. Handig dat ik zoveel vriendinnen heb, dan kunnen we nog even vooruit. Én: als ze op zijn, zijn er natuurlijk ook nog vrienden die zoiets kunnen waarderen.

Inspiratie voor cocktails doe ik echt overal op. Op mijn werk kan ik zomaar een ingeving krijgen als ik een collega een grapefruit zie eten. Ik zou bruine rum kunnen gebruiken, Cointreau, en één (of twee) theelepels honing, een suikerlaagje aan de rand van het glas kunnen aanbrengen en de cocktail bijvoorbeeld Honeycoated Poison noemen.

En als ik in de stadsbus naar huis rij en een kind met een dropveter zie denk ik; wat dacht je er van om het glas te decoreren met een drop- en aardbeiveter spiraalgewijs in het glas. Voeg er voorzichtig mangosap aan toe en een flinke scheut wodka: Extraordinary Mango.

Voor elke smaak valt er wel iets te verzinnen!

Dus: wie gaat mij bekronen tot Cocktail Queen?

Ik schrijf al mijn verzinsels stevast in mijn Moleskine recipe journal, of ik ze al geprobeerd heb of niet. De cocktailsectie begint onderhand vol te raken. Het is een ideaal notitieboek, je kunt aangeven welke ingrediënten je gebruikt, aankruisen welk glas ervoor nodig is, de benodigde attributen geven en last but not least: de decoraties opsommen die er leuk bij staan.

Misschien schrijf ik ooit nog een boek over cocktails. Want al zijn er boeken genoeg, ik heb vast voldoende verfrissende ideeën om er een bestseller van te maken. Nog een idee voor mijn To Do List.

Ik neem een slok van de cocktail die ik last minute verzonnen heb: The Hellfire Kiss, opgedragen aan de trouwdag van mijn vriendin.

Wat erin zit?

gepureerde aardbeien

kersensap
gemalen rode peper
een vleugje kaneel
wodka
witte rum

Het is een ware smaaksensatie. Van de rode peper en kaneel heb ik niet veel gebruikt, maar voldoende om er een spicy touch aan te geven. De cocktail is lekker zoet met een lichtzure kersen-nasmaak op het midden van mijn tong.

De hoeveelheid alcohol is ook niet mis. Ik voel 'm meteen, die gaat rock bottom! Misschien was het slimmer geweest als ik eerst mijn lunch had genoten en dan pas aan de cocktail begon. Nou ja whatever, onder invloed gaat de reis een stuk sneller aan ons voorbij. En die arme jongen maar rijden.

Na tien minuten staan we opeens stil, file! Ik schrik ervan, mijn vriendin ook. Mijn hemel! Onze glazen zijn voor meer dan helft leeg door het onverwachte stoppen. We kijken elkaar aan. Wat een drama. Niet dat er rode vlekken op de bekleding zijn gekomen, die is toch van leder, maar dat we nu bijna niets meer in het glas hebben, natuurlijk. 'Geen zorgen,' zeg ik. Ik klim de cabrio uit. We staan nu toch stil. Ik loop snel naar de kofferbak. 'Ik ga nooit onvoorbereid op vakantie, hoor,' ik haal een plastic tas tevoorschijn. Daarin zit alles voor een cocktailbar. Ter plekke maak ik twee nieuwe drankjes!

En onze autorit verloopt verder goddelijk. Benen gestrekt, zonnebril en hoed op. Ogen dicht.
Genieten

De Rudy-Rooster

Laura van Straaten-Oversteegen

Zoek je het paradijs op aarde? Stop met zoeken en boek, zoals ik een paar jaar geleden deed, een trip naar het heerlijke, tropische eiland Barbados. Tegen het einde van het jaar toen het hier 'lekker' koud, guur en ongezellig werd, vloog ik samen met mijn man naar dit paradijsje. Het land van de Malibu, the Caribbean white rum with coconut!

Op het zonovergoten en prachtige eiland overweldigt mij de vriendelijkheid en rust die de bevolking uitstraalt. Ik verkeer direct in een tropische extase. Tegenover onze hotelkamer bevindt zich, net zichtbaar achter de zacht wuivende palmbomen, de bar van het hotel. Hier is Rudy de baas. 'RRRoedie, at your Service,' met een vette knipoog erachteraan. Hij is de tweede tropische verrassing vandaag. Rudy is een typetje dat je nét iets te lang en nét iets te intens aankijkt, maar vanwege zijn uitstraling en twinkelende ogen vind je het ook weer niet hinderlijk. Op een onweerstaanbare lome, Antilliaans grijnzende, wijze kijkt hij weg en wendt zich even later weer naar je toe, een en al vrolijkheid. Uitdagend vraagt hij waar je van houdt. Op het alcoholische vlak dan.

Daar ik een fervent liefhebber ben van het drankje Malibu, zowel puur als gemixt, en ik mij de cocktail met (regel)maat laat welgevallen, ben ik de direct bereid om mijn voorkeur met Rudy te delen. Rudy begrijpt mijn passie geheel en bereidt me vast voor op wat mij te wachten staat: de Rudy-Rooster. Een tikkeltje Rudy, een tikkeltje fantasie. Het moment van de bereiding kan ik me nog goed herinneren, van wat er allemaal gebeurt ná het nuttigen van dit drankje, herinner ik me weinig.

Het formaat glas waarin de Rudy-Rooster geserveerd wordt, heeft de proporties van een vaas. De hoeveelheid Malibu die erin gaat, is dan ook gigantisch. Het gaat hier over een maatvoering waarmee ik normaal gesproken een heel jaar doorkom. Maar, hé, lang leve de vakantie en wie maakt je wat?

Het is met stip de meest kleurrijke en fantasierijke cocktail die ik ooit in mijn leven heb gezien. Geheel versierd met toeters en bellen en dat tikkeltje Rudy. Rudy kijkt mij verwachtingsvol aan: 'Nou? Wat heb ik je gezegd?' lijkt zijn blik te vragen. Vol ontzag knik ik, lach hem bemoedigend en vriendelijk toe. De communicatie verloopt taaltechnisch gezien nogal stroef, maar situaties als deze hebben verder geen woorden nodig. Ik duw mijn schouders naar achter, haal diep adem, neem het rietje in mijn mond en laat de sensatie beginnen. De goddelijk zoete smaak zorgt ervoor dat ik spontaan alles om mij heen vergeet. Het geroezemoes om mij heen lijkt te verzwakken en ik voel mij warm worden van binnen. De Rudy Rooster maakt zijn belofte waar. Na de eerste slok volgt een tweede en de emmer drank waar ik tegenop zag, sla ik al spoedig achterover alsof het water is.

Het moet langer dan een uur zijn geweest dat ik van de cocktail aan het genieten was. Het gevoel van tijd werd door de Rudy-Rooster compleet teniet gedaan. Dat het een heerlijk drankje was, herinner ik me na al die jaren wel. Hoe ik uiteindelijk weer in mijn hotelkamer ben gekomen, kan ik echter nog steeds niet verklaren. Ik vraag mijn man er eens naar, maar die lacht dan ontwijkend en zegt alleen: 'Ik hoop maar dat je nóóit meer gaat plassen in een wasbak...'

Sex on the beach

Irene Swinkels

‘Seks op het strand, graag!’

Mijmerend over mijn eigen grapje staar ik de ober na. Ik ben vast niet de enige op het afgeladen terras die denkt grappig te zijn met de Nederlandse vertaling van een populaire cocktail. Misschien ben ik ook niet de enige die hevig verlangt naar seks, al dan niet op het strand. Seks op het strand is al net zo’n luchtkasteel als de prins op het witte paard. Of net zo’n zandkasteel, om in de sfeer te blijven. Prins of geen prins, ik wil hém. Ik wil dat hij de hoofdrol speelt in het sprookje van mijn leven.

Voor de laatste keer schep ik mijn emmertje vol, druk het zand aan en keer het op z’n kop. Voldaan kijk ik naar de vier torentjes van mijn zandkasteel. Rondom de torens begin ik het zachte zand weg te schrapen met mijn handen om een beschermende gracht te maken. Daardoor stuit ik op harder en vochtiger zand. Daar maak ik de muren van tussen de vier torentjes. Met schelpjes maak ik ramen en betegel ik de romantische binnenplaats.

Daar staat hij dan, op de schelpentegeltjes. Met een Spaanse gitaar onder zijn arm, een paard onder zijn kont staat hij onder mijn raam van het Noordertorentje. Hij wacht op mij. Ik werp een blik uit het raam. Zijn grote blauwe kijkers boren dwars door me heen en bezorgen me knikkende knieën. Voordat ik zijn lokroep kan beantwoorden, begint hij een Spaanse melodie te pingelen. De staljongens trommelen ritmisch op vaten wijn die voor de gelegenheid zijn binnengebracht. De hofdames nemen de backing vocals voor hun rekening. Ik ben klaar om me te binden aan mijn held.

Die avond is het zover: het is de bruiloft van de eeuw! Cocktails en tapa’s in overvloed. Gelach en gedans vermengen zich tot monotoon feestgedruis. Het zand kriebelt tussen mijn tenen als ik het strand op loop en mijn eigen feestje verlaat. Mijn held en ik zonderen ons af. Ik kijk achterom en hoor de muziek achter me wegsterven. Niemand volgt ons. Eindelijk heb ik ‘m voor mezelf.

Struinend door de duinen zoeken we een romantisch plekje om neer te strijken. De zilte zeelucht prikkelt mijn neus, de wind speelt met mijn haar. Net als zijn vingers, trouwens. Mijn prinsessenjurk heeft inmiddels plaatsgemaakt voor mijn naakte huid. Onder de volle maan voel ik zijn zwoele, tedere kus op mijn lippen. Ik strek me uit om me helemaal naar hem te schikken.

Ik voel dat mijn voet iets raakt en kijk op. Het Noordertorentje heb ik helemaal aan puin geschopt. De zandresten liggen verspreid over de met schelpen betegelde binnenplaats. Mijn held is in een klap verdwenen, evenals het feest, de gasten, de muziek, de tapa’s, het paard, de Spaanse gitaar, de staljongens met drums en de backing vocals. Zelfs het strand is verdwenen.

Het enige dat niet tot zand is vergaan, is mijn Sex on the Beach-cocktail. Dat is de seks waar ik het mee moet doen. De ober kijkt me een beetje meewarig aan en legt de rekening voor mijn neus. ‘Zeven euro vijftig, alsjeblieft.’

Nadia Raats

De onmiskenbare geur van de zee streelt mijn neus wanneer we uit de auto stappen. Ik haal diep adem en geniet van de zonnestralen die de huid van mijn gezicht prikkelen. We lopen langzaam over het pad dat naarmate we dichterbij het strand komen, meer bedekt raakt met zand. Met een glimlach schop ik mijn teenslippers uit als we het strand bereiken.

Op blote voeten lopen we verder door het warme zand. We zwijgen, genieten. Het geruis van de zee maakt ons rustig. We vergeten dat we hier zijn om te praten, beslissingen te nemen, om toekomst en verleden te scheiden.

We hadden niet verwacht dat het weer vandaag zou omslaan. Op een handjevol toeristen na zijn wij de enigen die van de warme avondzon genieten.

We lopen naar de branding, jij pakt onverwachts mijn hand.

Ik schrik van de plotselinge aanraking en kijk je vragend aan.

Je slaat je ogen naar me op, zwijgt nog, glimlacht. Ik zie die sprankeling in je ogen. Die had ik al tijden niet gezien. Ik herken het begin.

Ook al zeg je niks, ik weet dat we hetzelfde denken. Onze gedachten zwerven door de afgelopen drie jaar. Jouw geheugen neemt je mee naar het eerste moment dat we elkaar opmerkten. Jij liet de zon in mijn leven schijnen en stond mij langzaam toe het zonnetje in jouw leven te zijn.

Zwijgend bespreken we alle jaren. Zwijgend bespreken we ons falen. Zwijgend geef jij je fout toe en beken ik mijn schuld.

Langzaam daalt de zon naar de zee. We worden nog steeds meegenomen door onze gedachten. Drie jaar lang waren onze levens verbonden, we leefden van de momenten waarin we konden delen. We waren liever wakker dan dat we sliepen omdat we elkaar wilden zien. Nachtenlang bleef ik op om te zien hoe jij sliep. Zodat ik je met een glimlach kon begroeten als jij langzaam wakker werd en jij dat beeld de hele dag op jouw netvlies zou houden.

Dat alles eens verleden tijd zou zijn, hadden we toen niet kunnen bedenken. De tijd heeft ons voor keuzes gesteld waar wij niet over wilden beslissen. Er groeide langzaam een afstand tussen ons. Jouw carrière, de uren waarin ik alleen was, mijn familie die ons nooit wilde accepteren.

En nu zijn we hier. De rode zon kondigt de avond aan. Samen staan we in de branding.

Jouw hand in de mijne. Jouw duim streelt zachtjes mijn vingers. Alles lijkt vergeten. Behalve de essentie. Jij en ik.

‘Heb je zin om een mojito te delen?’ Je hebt die brutale glimlach op je gezicht waar ik van hou.

Ik knik. Mijn ogen branden. Ik voel een traan over mijn gezicht glijden. Je veegt hem weg. Samen lopen we terug. Samen lopen we terug naar wat was, terug naar het begin.